

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR HORMONES

Tan bon punt va entrar per la porta ja vam notar que alguna cosa havia passat. Tenia els ulls tristos i la mirada perduda. Quan vam preguntar-li com havia anat el dia, la seva reacció va confirmar les nostres sospites. En comptes de contestar es va abraçar a sa mare i va plorar desconsoladament com quan tenia quatre anys. “Què et passa, fill meu?”, li deia la meva dona, però l’únic que sortia dels seus llavis era un “No ho sé” repetit sense parar, com un mantra, entre sanglot i sanglot.

Una bona estona més tard, calmat pel caliu de la mama, va començar a expressar els motius del seu malestar. “És que avui el meu millor amic no m’ha esperat per anar plegats a l’escola. I a sobre ens han posat un examen sorpresa i no m’ha anat gaire bé i em baixarà la nota final”, ens explicava. Bé, vam pensar, no és res tan greu, coses de l’escola per les quals hem passat tots. Però no havia acabat. Aquí ho va començar a abocar tot: “I el canvi climàtic és irreversible i els governs no fan res per aturar-lo i jo tampoc perquè no reciclo com cal i ahir vaig veure dos companys de classe barallant-se i no vaig fer res per aturar-ho i això és de mala persona i jo vull ser bo. I trobo a faltar la tieta Neus i l’avi i no és just que encara no hi hagi cura per al càncer i no vull que es mori ningú més de la família perquè vosaltres m’heu de durar molts i molts anys”.

Abans de poder pair tanta informació i dir-li que tot anirà bé i que son pare és granadet però encara li queden molts anys de donar pel sac, va seguir, sense aturador deu minuts més, parlant del bigoti que li surt, de l’augment de la ultradreta a tot Europa i del jersey que havia tacat i amagava en un calaix per si de cas.

Aquella nit va dormir al nostre llit abraçat a sa mare mentre jo em passava la nit en vetlla pensant si hauríem de parlar amb la seva tutora o fins i tot si hauríem de portar-lo al psicòleg.

L’endemà, quan ens vam despertar, ell ja era baix al menjador, mirant per la finestra d’esquena a nosaltres. “Com estàs, fill meu?”, li vam preguntar, encara amoïnats. Tot d’una va girar el cap i amb un somribs ben seu ens va dir: “De conya, no sabeu com em va anar de bé poder-me desfogar ahir amb vosaltres. Ah, i no cal que patiu, que això que em passa es veu que és molt normal, soc adolescent i ara em toca tenir les hormones ben disparades”. Quins dies ens esperen...*

LLUÍS
GAVALDA
Cantant

AIXÍ FA DE PARE

RUTH MARIGOT

JOAN SANTANACH “ÉS INJUST NO SER PARE PER UN TEMA ECONÒMIC”

FRANCESC ORTEU

A casa érem tres germans i tots hem tingut uns quants fills. Tenir germans em sembla molt divertit i extraordinàriament formatiu. De tota manera, nosaltres som una família reconstituïda. Ni la meva parella ni jo ens havíem pensat mai que tindríem una família tan extensa. L’arribada del petit va actuar com a punt d’unió, de ciment per cohesionar la família.

És poc habitual trobar famílies amb quatre fills.

Si ho posessin més fàcil, més gent s’animaria a tenir-ne més. És un escàndol que una escola bressol pública costi gairebé quatre-cents euros mensuals. És normal que, fins i tot els que han nascut en famílies extenses i n’han gaudit, no tinguin més remei que aturar-se amb un o dos fills. O que optin per no tenir-ne cap, cosa que és del tot legítim si és fruit d’una decisió vital, però molt injust si la decisió es pren únicament per motius econòmics.

Ets especialista en Lluís. ¿Va tenir fills?

Sí. Almenys dos que el van sobreviure, Domingo i Magdalena. I va escriure un text pedagògic, la *Doctrina pueril*, en què recull la base dels coneixements que havia de tenir qualsevol persona a l’època. En un altre text, escrit poc després, *Blaquerna* (sense ena), exposa alguns consells que són molt actuals.

Com ara?

Que la formació bàsica s’ha de fer en la llengua de l’alumne. Fins que no tingui una base ben assentada, doncs, no recomana l’estudi del llatí. Si canviem llatí per anglès, la recomanació continua sent vigent.

El teu llibre, *Els vius*, parla d’una mare.

La història de Carmen Orriols és fictícia, però està ambientada en unes coordenades històriques ben concretes, la Guerra Civil Espanyola i els primers anys de la postguerra. La seva situació de

Escriptor, professor d’història de la literatura i pare de l’Eudald, l’Alma, l’Iseu i el Guerau, d’11, 10, 8 i 2 anys. Especialista en Lluís i Verdaguier, publica ‘Els vius’ (Meteora), sobre una jove mare viuda que viu la postguerra

partida, haver de fer front a la mort del marit amb una filla petita, és la de moltes altres dones que van haver de sortir-se’n totes soles.

Hi ha cap vincle familiar?

Els meus dos avis van fer la guerra i, sobretot, l’avi Santanach va formar part de la Lleua del Biberó. Quan vaig escriure la novel·la tenia ben present la seva experiència com a sanitari d’un batalló de fortificacions. Ell, de fet, durant anys, va redactar unes memòries sobre la seva joventut, en què la Batalla de l’Ebre, la retirada i el camp de concentració d’Argelers tenien molt de pes. Aquestes memòries no les va arribar a enllestir, ni molt menys, però me’n parlava sovint. Tot plegat va afavorir el meu interès per la literatura de la guerra i de l’exili. *Els vius* conté alguns homenatges als avis.

Segur que expliques contes als fills. Explica-me’n un.

N’hi ha un que ens explicava el meu avi i que parla d’una formiga que, un matí, després d’una pluja nocturna molt forta, es troba una pedra davant de casa. Vol treure-la i demana ajuda a altres animals, cada cop més grossos i forts. Però no n’hi ha cap que, a base de cops, se’n surti. Fins que senten una veueta que riu i que ofèn molt la colla d’animals. És un mosquit que els proposa descalçar la pedra rasant el terra de sota. I és així, seguint aquest mètode, com aconsegueixen moure el roc i solucionar el problema de la formiga.*

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D’ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITORA GRÀFICA Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat